ISSN 0132-4462.
№ 12 1998
ГРУДЕНЬ

перець

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. В. ФЛЬОРКА

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

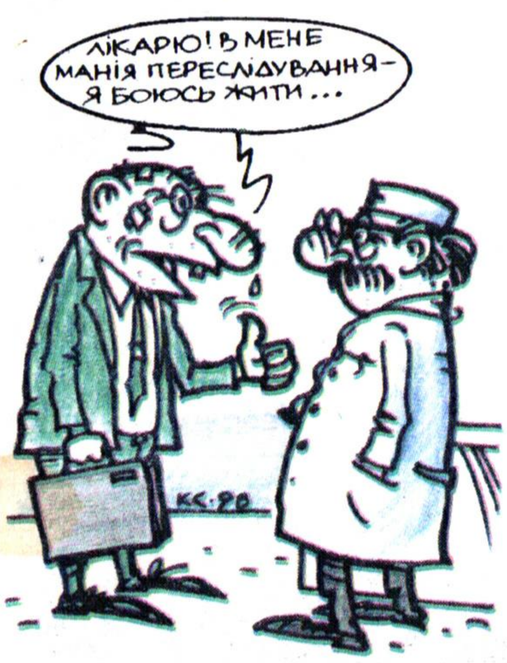

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

— Бідні вівці...
— Нічого... Ми їм не дамо пропасти...

СПРОСТУВАННЯ СПІКЕРА

Цю новину повідомили телеграфному Агентству Перця читачі — страйкує парламент! І хоч сьогодні важко когось здивувати повідомленням про черговий страйк, оскільки через багатомісячні, а інколи і кількарічні, невиплати зарплати страйкують представники багатьох професій у багатьох регіонах, проте звістка приголомшила. Це ж треба — значна частина депутатів не вийшла на роботу!

Наш кореспондент негайно зв'язався з парламентським спікером.

— Не хвилюйтесь,— рішуче спростував цю чутку спікер,— у нардепів немає жодних причин страйкувати — зарплату одержують вони день у день, годину в годину. А щодо відсутності значної частини нардепів у сесійному залі, так це просто їхній звичайний стиль роботи.

ЧИТАТИ НАДУРНЯК?

Як передає наш кореспондент, популярний анекдот про інтелігента, який дружині натяknув, що іде до коханки, коханці пояснив, що мусить іти до дружини, а сам пішов до бібліотеки, з нового року може втратити актуальність. Оскільки бібліотеки стануть платними, і, зокрема, платонеспроможних читачів, котрі захочуть читати надурняк, туди вже не пускатимуть.

Брати плату з читачів за користування бібліотекою вирішили самі бібліотекарі, й з проханням узаконити ці рішення звернулися до уряду, який уперто відмовляється їх фінансувати.

НЕВЕЛИЧКА ДЕТАЛЬ

Нарешті знайдено вихід з кризової ситуації, що склалася в системі освіти. Міністерство освіти підготувало проект указу Президента про запровадження шкільного збору в розмірі 0,5 відсотка від суми реалізованої продукції і наданих послуг. Це, за підрахунком освітян, дасть можливість отримати кошти на погашення заборгованості по зарплаті всім учителям.

Воно, звичайно, можна було б і порадіти за вчителів, якби не те, що подібної підтримки потребують сьогодні працівники багатьох інших професій — медики, гірники, комунальники, військові і т. д. і т. п. І, певна річ, можна було б на підтримку їх усіх стягувати відповідні відрахування від суми реалізованої продукції та наданих послуг. Якби не одна невеличка деталь: що ж після всіх цих стягувань лишиться самим реалізаторам продукції та послуг? Мабуть, нічого.

ХОЧ СТІЙ, ХОЧ ПАДАЙ

Один з керівників уряду, виступаючи перед журналістами, так прокоментував нестримний ріст цін на товари і продукти, прив'язані до долара:

— Не було б щастя, так нещастя допомогло: у зв'язку з подорожчанням імпортних товарів і продуктів, наші громадяни купуватимуть тепер дешевшу вітчизняну продукцію і таким чином підтримають вітчизняного виробника.

Та, як ми вже бачимо сьогодні, не так сталося, як гадалося. Приміром, не встигли наші хворі громадяни дружно продемонструвати свою підтримку вітчизняному виробникові ліків (імпортні стали за цінами такими недосяжними — хоч стій, хоч падай), як Кабмін видав постанову про введення акцизного збору на спирт, що використовується у фармакології. Таким чином найближчим часом подорожчають і ліки вітчизняні...

Мал. О. КОХАНА (тема А. Василенка)

— Гм... Доведеться брати цю ялинку...

Мал. О. ГУЦОЛА

Казка для дорослих

Зайчик Кося Вухань дрібно цокав зубами. Батареї були крижані. У квартирі замерзала вода. А на дверях під'їзду висіло оголошення: «*З метою енергозбереження зайцям опалення і гаряча вода у зимовий період подаватися не буде*».

Голова лісової райадміністрації п. Ведмідь».

Не витримав зайчик, кинувся до райадміністрації. На прийом до пана Ведмедя.

— А прийому нема. Пан Ведмідь не приймають,— сказала лисичка-секретарка Ліза.

— Як не приймають?! — роззявив рота Кося Вухань.

— А отак! У них зимова сплячка. Приходьте весною.

— Як це весною?! У мене ж питання невідкладне, термінове! Про опалення, про гарячу воду. З-замерз-заю!

— Ну ви, їй-Богу, пане Вухань, чи дурні, чи придурюєтесь. Вам звірячою мовою кажуть: у всіх ведмедів зимова сплячка. Закон природи. Ви що — хочете порушити закон? Кримінальної відповідальності захотіли? У вас шерсть є? Є! Хай вона вас гріє.

— Так у пана Вовка теж є шерсть. А йому опалення і гарячу воду не відключили. Та й вам, пані Лисичко, теж.

— Ти що — хуліганити сюди прийшов?! — скрикнула секретарка.— От гукну зараз сержанта Тигра. У тюрмі зігрієшся! Там опалення не відключили. Туди хочеш?

Зрозумів Зайчик, що секретарка Ліза не жартує і що він таки може Новий рік зустріти у буцегарні. Дременув Зайчик з райадміністрації геть. Сів під засніженою ялинкою. І заплакав... Скочуються з його очей сльозинки, замерзають на льоту і кругленькими крижинками падають до ніг. Уже добрячих дві купки наплакав Кося.

Аж тут іде Президент Казкового Лісу Зимового Дід Мороз. Побачив Вуханя під ялинкою, став, кахикнув:

— Кахи-кахи! А хто це тут ревище мені на весь ліс влаштував? Хто псує новорічний святковий настрій? Чого плачеш, куцохвостий?

— Як же мені не плакати, Діду Морозе! — шморгнув носом Кося Вухань. І розказав про своє горе.

— Ах ти ж бюрократ клишоногий! — обурено вигукнув Дід Мороз. І тут же видав президентський указ про негайне припинення сплячки у всіх лісових чиновників.

Новорічні казки мусять закінчуватися хепі-ендом.

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті!

Хай вам у новорічну ніч насняться прекрасні рожеві сни. Про те, що доля ваша аж ніяк не залежить від чиновницької сплячки і що навіть з метою енергозбереження (яке, звичайно, дуже важливе для економіки) вас ніколи не відключать від державного тепла і ласки.

Хай вам буде тепло і затишно в цьому світі! І у Році Новому — щастя вашому дому.

Всеволод НЕСТАЙКО.

Мал. О ГУЦОЛА

Дайте пораду

Зайшли хлопці з райенерго
до доярки Нати:
«Ану, тітко, показуйте
Ваші кіловати.
Ага... Та тут чималенько
уже нагоріло!
Два місяці не платили?
Е-е... так це ж не діло.
Писалося ж в райгазеті
(може, прочитати?):
«Хто не платить щомісяця,—
світло відрізати».
— Я би, хлопці, заплатила...
Та що там казати!?
...Вже півроку не бачила
своєї зарплати.
От, якби ви порадили
молодці хороші:
де, кому і що одрізать,
щоб віддали гроші.

Борис ЛЕВИЦЬКИЙ.

с. Михайлівка
Машівського району
Полтавської області.

НАВІЩО СТІЛЬКИ?

— Дідусю, та з вашим здоров'ям проживете до ста років!

— Навіщо мені стільки? Хоч би ще десяток літ протягнути.

— А скільки вам зараз?

— Вісімдесят дев'ятий пішов.

І ТАБЛЕТКИ НЕ ДОПОМАГАЮТЬ

— І у вас, лікарю, голова болить, що так тримаєтесь за лоба?

— Болить.

— То невже і для вас потрібних таблеток немає?

— Не допомагають. В мене болить від того, що півроку зарплати не дають.

КРАЩЕ, НІЖ УДОМА

— Як вам, діду, у нас тут, в лікарні?

— О, краще ніж удома.

— Так добре годують?

— Годують так-сяк, зате баба не свариться.

ПРИ ТЕМПЕРАТУРІ

— Сестричко, чому в палаті так холодно?

— А навіщо вам тепло, коли у вас і так підвищена температура.

НЕ ВЖИВАЄ

— Я вам виписую рецепт, прийматимете по таблетці тричі на день. І не вживайте нічого дуже гарячого.

— Та я і не вживаю, п'ю тільки холодну горілку.

ПОШЕСТЬ

— Що вас привело до нас, діду?

— Та от, лікарю, зір притупився, може, випишете якісь краплі.

— Нічим не можу зарадити, діду, бо це нині така пошесть. Єдине пораджу: сильно не напружуйте зір, видивляючись чи не несуть пенсії.

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський
на Волині.

Мал. О. КОХАНА

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Роздягли на митниці!

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

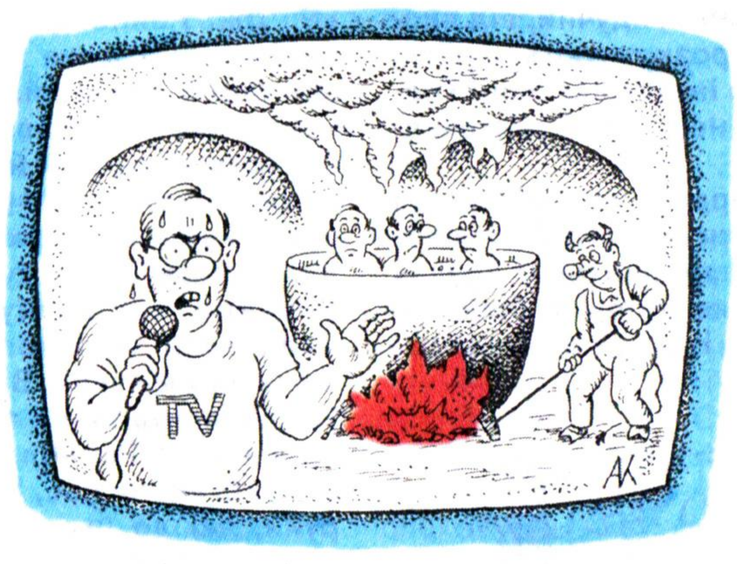

— Продовжуємо цикл репортажів із гарячих точок...

ІРОНІЗМИ

◆ *Легше критикувати міністра, ніж свого шефа.*

◆ *Розвивав бурхливу діяльність: хапався за голову.*

Юрій РИБНИКОВ.

◆ *Начебто й почав добре жити, так на тобі — гроші скінчилися.*

◆ *Мав великий талант: закопувати таланти.*

◆ *Піднімаючись по службовій драбині, совість залишив унизу. Так легше було підніматися.*

◆ *Хто без хабара прийшов, той з нічим і пішов.*

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

Мал. О. КОХАНА

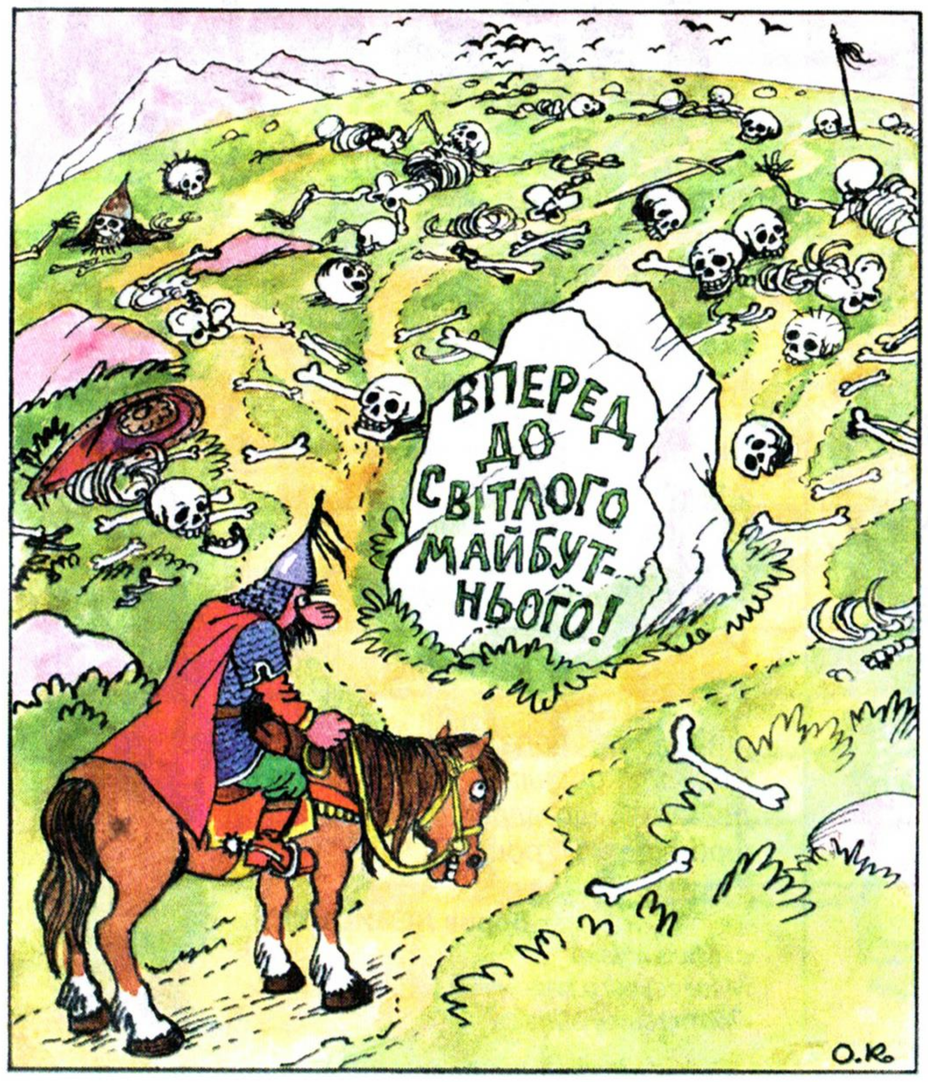

Дмитро БІЛОУС

ПИСЬМЕННИКОВІ, ЩО НЕ ПРОЙШОВ У ДЕПУТАТИ

Нема підстав, колего, для тривог,
що вилетів ти ще у першім турі.
Дивись на це тверезо: то сам Бог
вернув тебе літературі.

ЗРОЗУМІВ

Не буду вам казати, де й коли
подав письменник книжку до видання
і той рукопис видавці дали
редакторці для першого читання.
Зробить зловтішне резюме своє
любила та редакторка і вміла:
«Хай,— написала,—
грім мене поб'є,
якщо я тут що-небудь зрозуміла».
Цікаво вам, що автор той зробив?
Робить добро
ввійшло йому у звичку:
щоб грім його редакторки не вбив,
пішов у церкву і поставив свічку.

РІК ЗАЙЦЯ

Перевага вухатого: йому більше можна навішати лапші.

У кожного посадового Куцого — свої прихвостні.

Підвищили у новому році зарплату... на заячий скік.

Тост: «У рік Зайця — без перекосів!»

Леонід ЗАБАРА.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

— І я б жив чесно, але де для цього взяти гроші?

Мал. В. АДАМОВИЧА

Розвіялось

Попередня влада дуже переймалася тим, аби стерти грані між селом і містом. Посеред пасовиськ будувалися палаци культури, а число книг вождів у червоних кутках часом перевершувало річний набуток невтомних несучок... Вони ж, село і місто, все одно якось устоювали і трималися свого, як реп'ях кожуха. Заважали, тепер ясно, ментальність, імідж, віртуальність та інша зарубіжна антирадянщина, вчасно не виявлена і не усунута марксистськими науками.

Гряді (є таке село під Львовом) заважала стиранню граней ще й худоба, яка жила у гуртожитках ВРХ на левадах, іномовно — фермах. Село так і не доскочило княжого града, хоча, звичайно ж, не дармувало і йшло вперед широким кроком. Зайдеш, бувало, в кафе — як у місті: є і на столах, і під столами, дим стовпом, як у депо на Клепарові, а вийдеш...

До речі, про дим. Саме він, тютюновий, міцний, ядучий, від якого у баранів розкручуються роги, причетний до індустріалізації Гряди і набуття нею явної містечковості.

Не буду твердити, що цей поступ настав завдяки невтомній законотворчості на дніпровських кручах (сусід — дуже дрібний бізнесовець — якось із надією в очах запитав, чи ті кручі обвалюються і чи близько до обривів стоїть Верховна Рада), але він, поступ тобто, стався.

Якось, нишпорячи по світах, до Львова завітали хлопці з відомої «Р. Дж. Рейнолдс Тобакко компані». Вони дуже подивувалися, що такий славний, талановитий народ має за куриво чортзна-що. Відкривши очі, ми й самі подивувалися: колеги з цивілізованих країн курять цигарки по півтора-два долари за пачку, а ми й досі смудимо копійчану «Приму» з Львівської тютюнової фабрики, що у приміських Винниках. Хто то потерпить такий глум?! От і запросили те Рейнолдсове «тобакко» підучити нас, повиправляти руки, які до цього геть усі були ліві. І невдовзі у Винниках виникло акціонерне товариство «Р. Дж. Рейнолдс Тобакко-Львів», якому дісталося 70 відсотків акцій, а решта — Фондові державного майна України.

Не подумайте, що, розповідаючи про «тобакко», я забув про Гряду і її зусилля подолати грань між селом та містом. Річ у тім, що справи тютюнові з Винників невдовзі перекинуться у Гряду, а поки що саме у Львівському передмісті кипів симпатичний капіталізм: усі працювали, добре одержували і впевнено вдивлялися у принадне майбутнє. Відбулися помітні соціальні зміни навіть у несунів, які з приходом «тобакко» стали називатися «заборними рокфеллєрами».

На початку 1998 року пропорція акцій виглядала вже так: 98 відсотків і 2. На користь «Рейнолдса». Позаяк фірмою «заправляли» аж 900 акціонерів, то не

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Кажуть, китайці розробили п'ятнадцять способів, як можна розвалити будь-яку країну. І один з них — посилена пропаганда примітивної пісні. Не знаю, наскільки серйозним є це твердження. Але важко не погодитися, що з екранів телевізорів, з радіоприймачів з ранку до ночі лунають такі пісні, зміст яких нормальна людина просто не збагне. То ж чи варто популяризувати оте «пісенне сміття»?

О. ТРОХИМЕЦЬ.

м. Тернопіль.

● Іронічні епітафії ●

ДЕРЖАВТОІНСПЕКТОРОВІ
Спокійно спочиває в бозі
Той, хто був Богом на дорозі.

ЛІСНИКОВІ
Тут спить лісник — людина люба.
Та жаль, що рано врізав дуба.

УБИТОМУ КУМОВІ
Лежу і думаю: «Чому?
Навіщо я чіпав куму?»

НАРОДНОМУ ДЕПУТАТОВІ
Тут спить народний депутат.
Не брали в рай. Поміг мандат.

БАБУСІ ВІД ОНУКІВ
Спокійно спіть! Бо ми вже взнали,
Куди ви гроші заховали.

Станіслав БЕЗВЕРХИЙ.

м. Зміїв
на Харківщині.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

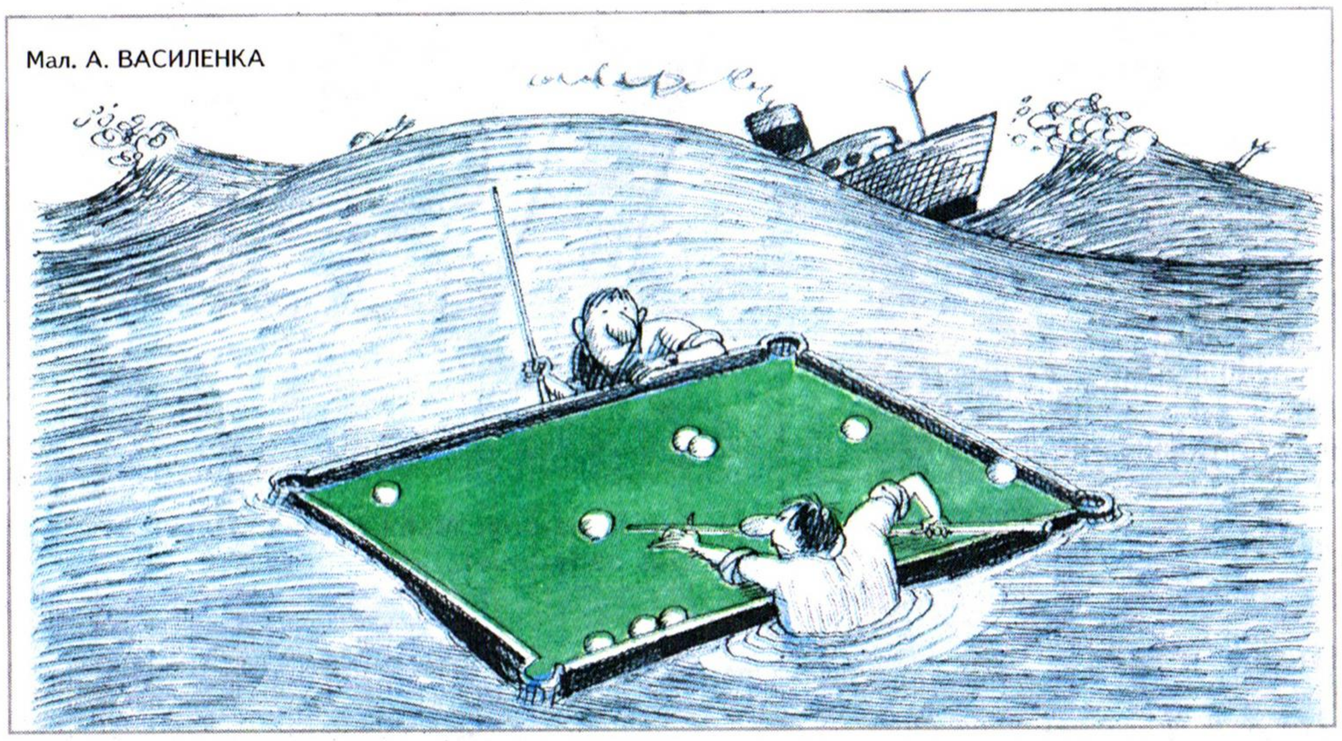

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема В. Литовченка)

— Ти мені пробач, але батарея зігріває краще.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

— Доводиться звідси керувати.

З Днем

важко навіть подумки зважити вагу тих двох відсотків.

Та ось «Р. Дж. Р.» щось не сподобалось у Винниках і вона хутко почала збиратися на схід країни. Галичани зчинили рейвах — пікети, мітинги, написи і вигуки «Ганьба!», але... Але, звичайно, солодке майбутнє сплюнуло у їхній бік недопалок і пішло геть.

А згодом із фабрики було крадькома продано три машини для нарізання сигарет. Одна, стало відомо, пішла за кордон, а дві... Коротше, «тобакко» захиріло.

Але «Прима» (з усіма реквізитами «Рейнолдса» і навіть турботливим попередженням Міністерства охорони здоров'я) з львівського ринку не пішла; не стало на пачках тільки акцизних марок та адреси виробника.

Цю загадку і вирішили відгадати фахівці з обласної податкової адміністрації. Я на їхньому місці теж узявся б за це. Бо ж де взяти стільки терпіння, щоб витримати таке знущання: «Рейнолдс» пішло до туди його мами, податків — ні фіга, а «Прима» стирчить із кожного писка.

І ось тут постає в усій новітній величі Гряда. Це вона простягнула руку помочі нерозкаяним курцям, це вона... Коротше, це була таки вона: тут у якомусь фермерському приміщенні якесь СП «Досма» розгорнуло міні-завод, який здатен був давати півмільйона цигарок за зміну. Стояла там і машина, як дві краплі води подібна до тих, що крадькома і незаконно продали з фабрики у Винниках. Виявлено дві тонни сировини — судячи з ярликів на мішках, тютюн постачався із закарпатського Берегова, Монастириськ із сусідньої Тернопільської області і Сімферополя. «Застали» тут також 25 тисяч пачок сигарет, цигарковий папір із Чехії. І мисливську дубельтівку. Сам же її хазяїн із варти втік. Як, до речі, і увесь комерційний люд. Були лише запрошений із Монастириськ майстер до машини і кілька сільських пролетарів, які нічого путнього повідомити не могли... Та хіба що второпаєш, коли робітників тут тримали до місяця, а потім (так кажуть свідки), забувши віддати зарплату, їх звільняли.

Щоправда, відсутність керівного складу і охорони підпільного «тобакко» говорить про дещо дуже голосно. Принаймні про те, що серед податківців, чия міліція «шмонала», у них є своя людина, яка попередила про «наїзд»: накивали п'ятами навіть керівник і бухгалтер підприємства «Гряда», яке здавало «Досмі» в оренду ферму.

Дехто подейкує, що відсутність бізнесових достойників ще ні про що кримінальне не говорить. Заждіть, мовляв, вони ще являться з усіма потрібними паперами і київськими печатками. Але, користуючись їхньою, хай навіть тимчасовою, відсутністю, я сів писати цю супліку. Бо дуже вже мені хочеться повідати людові, як Гряда порівнялася з містом.

Принаймні кримінальною славою.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

ФОТО НА ЗГАДКУ

Коли за вікном сніг з морозом, вашу душу можуть раптом зігріти приємні спогади про літо, особливо, якщо частину його ви провели, скажімо, біля моря. Десь, приміром, у Ялті. Як провів його Вадим Іванович. Та ще й у товаристві з молодою симпатичною жіночкою.

Приблизно так пояснив причину своєї появи ялтинський фотограф, котрий раптом одного похмурого дня завітав до Вадима Івановича. Він поклав на стіл господаря кабінету фотографію, де той був зафіксований у момент палкого поцілунку із засмаглою красунею. Звичайно ж, на фоні субтропічної рослинності.

— Хочу вам запропонувати це фото разом з плівкою, — сказав гість. — Ну, а інакше, самі розумієте, я запропоную його тим, кого воно зацікавить. Наприклад, вашій дружині...

Ціна. яку заломив фотограф за свій витвір, так вразила Вадима Івановича, що він, вихопивши з рук нахаби фото, врізав йому по пиці. І, мабуть, не тільки по пиці. Оскільки в лікарні, куди швидка допомога відвезла бідолаху, на ньому встановлено побої середньої тяжкості.

У справу втрутилися правоохоронці, котрих зацікавило не стільки саме фото, скільки діяльність фотографа, не кажучи вже про не дуже гостинне поводження господаря кабінету.

А. БОЛДИНЕЦЬ.

м. Дніпропетровськ.

ПОСМІШКА ДОЛІ

Якщо на вашому рідному підприємстві четвертий місяць не виплачують зарплати, а на ваші очі раптом потрапляє об'ява: «Пропонуємо роботу. Не важку і добре оплачувану» — ви неодмінно повірите в те, що доля нарешті вам посміхнулась.

Повірив у це і киянин Петро Якович Табачник. Симпатична жіночка, що тримала цю об'яву біля входу до станції метро «Хрещатик», дала йому адресу, за якою він того ж дня і явився.

Робота, що йому пропонувалась, і справді була не складною. Треба було всього-на-всього розповсюджувати лікувальні харчові добавки, пояснюючи при цьому покупцям, яку добавку від якої хвороби вживати.

— Такі продавці як ви, мають у нас в середньому до п'ятисот доларів на місяць, а як пощастить, то й більше, — сказали йому.

Від цих перспектив у Петра Яковича голова пішла обертом.

— Отже, приносьте завтра триста п'ятдесят доларів. Одержите кейс із добавками — приступайте до роботи. Добавки продасте за шістсот, а вся різниця ваша. У нас люди по чотири-п'ять кейсів за місяць продають...

Позичив Петро Якович долари у брата. Віддав у фірму, взяв кейс і пішов по знайомих і незнайомих, по інститутах і офісах — розповсюджувати, продавати харчові добавки. Все робив, усе казав так, як радили у фірмі...

Минув місяць, другий, третій. Жодної не продав. Подався назад у фірму. Там і слухати про повернення грошей не хочуть...

Пішов тоді Петро Якович по інстанціях. І от до нашої редакції зайшов. Попросив про все це написати. Що ми і зробили.

Б. САВЧЕНКО.

м. Київ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

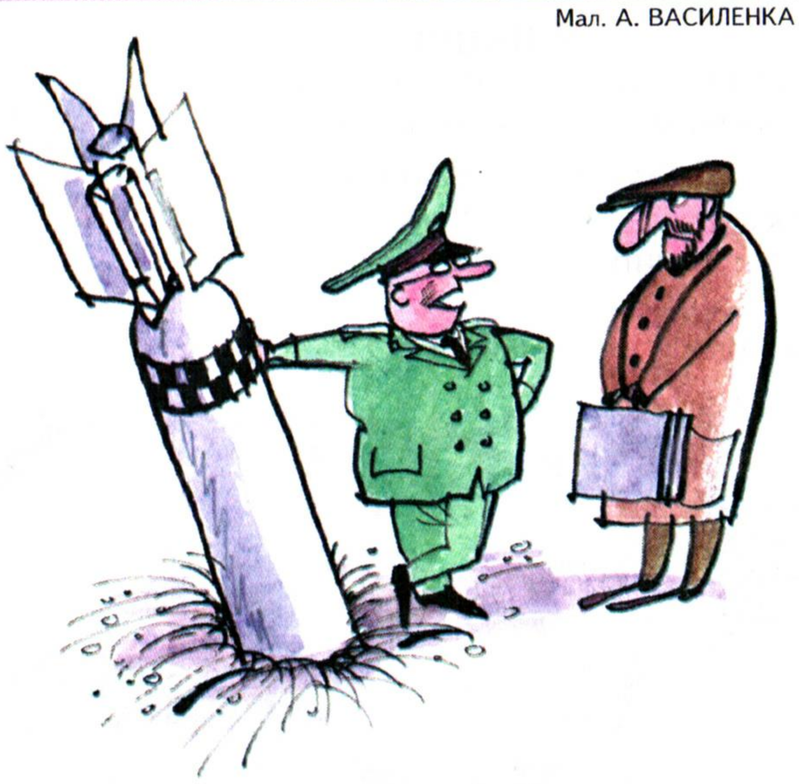

— Купіть ракету. Майже нова. Тільки один раз запускали...

Мал. В. АДАМОВИЧА

ПРОСТИЙ РОЗРАХУНОК

Ще зовсім недавно на деяких стовпах, де часто розклеюють об'яви і оголошення, можна було прочитати такі рядки: «Кваліфіковані поради та юридичні послуги. Допомога гарантується». Останнім же часом Володимир Олександрович Краснов перестав ганятися за популярністю, оскільки її вистачало. Сюди, на околицю Сімферополя, в будиночок із скромною табличкою «В. О. Краснов, юрист» і так приходило чимало людей.

Хтось просив пораду, комусь треба було заяву чи скаргу скласти. Але значній категорії клієнтів потрібні були неординарні послуги. Вони приходили до юриста, аби той допоміг виплутатися з якоїсь кримінальної історії. І готові були за це добре платити.

Ось з таких клієнтів і брав Володимир Олександрович завдаток гонорару і хабарі для тих, хто йому мав допомагати ту справу владнати.

Може б, брав і досі, якби діяльністю юриста не зацікавилась податкова служба, а за нею і правоохоронні органи. І от виявилось, що «кваліфікований юрист» патента на свою діяльність не має. Він навіть не мав елементарної юридичної освіти — лише незакінчене профтехучилище.

Розрахунок у Краснова був простий: якою б не була заплутаною справа, вона рано чи пізно розплутається сама собою. При позитивному результаті заслуги «юрист» приписував собі й вимагав нагороди, при негативному ж — завдатку не повертав. За всіх обставин був у виграші. Досі. А цього разу, напевно, програв. Причому остаточно.

Д. ГЛАДЧЕНКО.

Крим.

Мал. О. ГУЦОЛА

НАСТРАХУВАЛИ

Сьогодні це досить популярна ситуація: власник угнаної машини, втративши надію повернути свій автомобіль законним шляхом, звертається до кримінального авторитета з проханням посприяти у пошуках пропажі. І відбувається чудо — машина знаходиться. Іноді вже перефарбована, з перебитими номерами... Але то вже деталі. Звичайно, ця послуга коштує, і чимало. Проте жодний власник повернутої таким от робом машини до міліції ще не звернувся. Хай краще так, вважає він, ніж безнадійно сподіватися...

Проаналізувавши це явище, технік по встановленню та ремонту телеантен Антон Грачун та колишній працівник торгівлі Юрій Зубко вирішили в цьому сервісі піти далі.

— А навіщо, — переконували вони чергового свого клієнта, — вам витрачати стільки часу, а головне, нервів на подібні послуги? Ми беремося зробити так, що ваша машина з вами і залишиться. Іншими словами, ніхто її не викрадатиме, якщо ви нам заплатите всього лише п'ятсот баксів.

— Та її ніхто і не викрадає, — пручається клієнт.

— Поки що. Ми точно знаємо, що дехто вже поклав око на вашу красуню. Вважайте, що ви таким от чином її страхуєте...

Не пощастило цього разу «страховим агентам». Клієнт виявився незговірливим. Звернувся до міліції — і друзів затримали. Та, як з'ясувалось, більше десяти автовласників таки стали жертвами цих авантюристів. Бо аргументи були такими переконливими, а страх втратити машину настільки великий, що протягом року кмітливі спритники «настрахували» собі близько п'ятнадцяти тисяч гривень.

В. ГОЛОВКО.

Донецька область.

Мал. О. КОХАНА

СПІВАНОЧКИ

Дід за дугу, а баба Роза
Ліжко й торбу вже —
до воза!
Тут не важко здогадатись —
Їде хвора лікуватись!

Петро ЛЯШЕНКО.

●

Про недоліки колись
Говорили неохоче.
Тепер криком кричимо —
Ніхто слухати не хоче.

Іван МЕЛЬНИК.

с. Слобода
на Вінниччині.

●

А Дід Мороз важко стогне,
Сівши під ялину.
Бо забрали до бюджету
В Кабміні торбину.

М. ЗАЄЦЬ.

м. Суми.

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

АМНІСТІЯ БУДЕ?

ГУМОРЕСКА

За квадратним віконцем — сіра стіна і клаптик заманливого голубого неба.

Але його цікавив зовсім не цей клаптик вільного простору чи птах, що благородно ширяв у високості. Він чекав наглядача. Ось той і появився.

— Амністія буде? — квапливо запитав він.

Та наглядач уже пройшов, навіть не глянувши у його бік. Ото зануда! Зрештою, чого в нього допитаєшся? Пішак.

Замаячив у коридорі офіцер служби охорони. Він умент припав до віконця.

— Служивий, амністія буде? Скажи!

Офіцер презирливо зиркнув на віконце. Буркнув:

— Не буде! І не чекай!

Він із трепетом у серці провів і цього стража порядку. Невже справді не буде? Ага, ось ще один плентає. Цей, здається, охочий побазікати.

— Послухай, начальник, амністія буде? Кажуть, Президент відповідний указ готує...

Стражник повернув до нього червонясте обличчя:

— Амністії захотів? Не діждешся! Сиди, поки своє не відсидів...

Стражник пішов, а той, що за гратами, з полегшенням улігся на нари.

— От добре,— забубонів, солодко заплющивши очі. — Приятель Вівсюк щойно прислав листа. Пише, що вийшов достроково по амністії. та на волі ні роботи, ні путньої пенсії, ні постійного харчу. Бомжі, каже, і ті контейнери зі сміттям розподілили. Радий би назад, щоб відсидіти строк сповна та не виходить. Уже в міліції, пише, двом морди набив, а у в'язницю не беруть...

Він мрійливо обзирив свою камеру:

— Як не як, тут дах над головою, безплатні харчі, кіно показують... Лише б амністію пронесло!

Іван КИДРУК.

м. Рівне.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Знову сусідові пенсію не дали...

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Як ти вважаєш, чи можна вважати законним Закон про середню освіту, в якому парламентська більшість вилучає пункт, де йдеться про обов'язкове вивчення державної мови в усіх закладах середньої освіти? Вважаю, що подібна «Законотворчість» — антиконституційна і антидержавна. Так може дійти до того, що самі для себе ще і «валуєвські укази» будемо видавати.

К. ШЕВЧЕНКО.

м. Київ.

Вінегрет з перцем

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Поспішайте! Тепер ваша дружина буде задоволена.
— А я спершу до коханки забіжу.

ХОЛОДНО

Проснувся вночі дід та й каже до баби:
— А чому у нас в хаті холодно?
— Бо ти ліг спати без кожуха і валянок.

ПРАВДА

Зустрілися дві односельчанки:
— Це правда, що твій Грицько лікувався у Черкасах від алкоголізму і тепер не п'є?
— Правда.
— Правда, що вже не п'є?
— Що лікувався від алкоголізму.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Тато сказав, що пора запалювати ялинку!

Мал. С. ТЕРЕЩЕНКА

— Підсудний, встаньте і перестаньте палити!

ВИКОНУЄ НАКАЗ

— Рядовий Бабешко, чим ви займаєтесь?
— Виконую ваш наказ, пане прапорщик.
— Я вам нічого не наказував!
— А я нічого і не роблю!

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

— Наша фірма наполовину банкрут.

БЕЗКОШТОВНІ ПОСЛУГИ

Зайшла бабуся до приймальної поліклініки, чемно привіталася та й питає у чергової сестри:
— А які у вас послуги є безкоштовні?
— Дай, Боже, щастя і будьте здорові.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

ТЕСТУВАННЯ

— Як перевірити професійну пам'ять учителя?
— Дуже просто. Хай відповість лише на одне запитання: «Чи пам'ятаєте ви, коли останній раз одержали зарплату?»

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

НЕ МАЄ ЧАСУ

Мати до дочки:
— Скільки ти маєш хлопців, що кожної суботи приїжджаєш з іншим?
— А ти думаєш, я маю час їх рахувати?

АБИ НЕ ЗАСОХЛО

— Ти де був учора цілий день?
— Покупку з тестем обмивали.
— А що ж ми купили?
— Телицю. Ти не уявляєш, до чого брудна скотина була...

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А, Василенка)

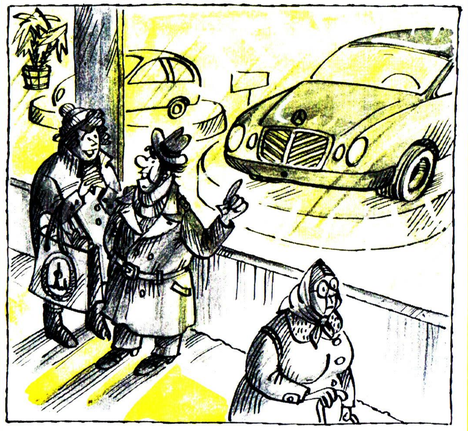

— Ти б хотіла таку машину, кохана?
— Звичайно, любий!
— Тоді ти не за того вийшла заміж.

Мал. О. КОХАНА

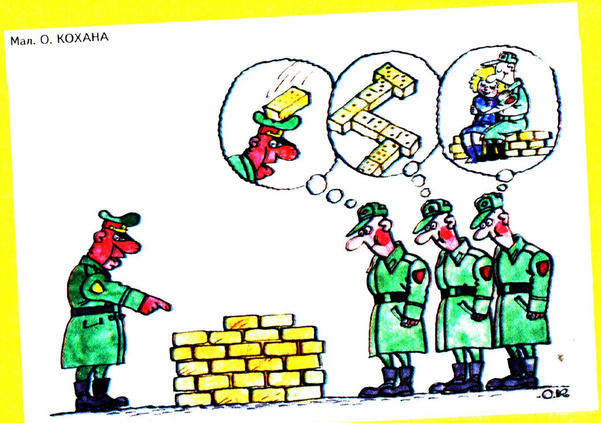

ТРЕБА ВЧИТИСЯ

— А хто там вчиться їздити на велосипеді?
— Наш директор.
— А це ж чому?
— Податківці забрали автомашину.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Я у цьому костюмі мав величезний усіх! Учасники балу з радістю віддавали свої гаманці.

Мал. О. КОХАНА (тема А. Василенка)

— Ну, як фото? Вам сподобалося?
— Сподобалося... Але це не я.

ПОЗИЧ

— Петре,— каже приятель,— позич мені сто доларів.
— Позичив би тобі і двісті, але я їх ще не бачив.
— Я покажу, тільки позич.

Мал. А. АНДРЄЄВА

КОМУ ЩО...

Зайшла жінка до хати та й каже чоловікові:
— Ну й курделиця! Ніби перед кінцем світу.
— Тоді давай скоріше мені півлітру самогону, що ти сховала, бо шкода буде, як пропаде.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ТРИ КІЛО СОЛІ

— Я вичитала в газеті, що за рік людина з'їдає три кілограми солі,— каже дружина чоловікові за обідом.
— Може бути, але не за один раз,— кидає чоловік у відповідь, сьорбаючи пересолений борщ.

ЗАБОБОНИ НАВИВОРІТ

— Вайльо, Мотре, та ж твоя кішка сліпа!
— Моя свекруха перейшла кішці дорогу, а увечері їй миші очі видряпали.

Народні усмішки почули і записали: Іван АСАУЛЕНКО, Флоріан БОДНАР, Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ, Віктор КАБРУСЬ, Іван МАРТИШКО, Юрій РАДЯНСЬКИЙ.

Микола БІЛКУН

Йому виповнилося б 70

ДІД МОРОЗ ЗА ЦЕ ДІЛО НЕ БЕРЕТЬСЯ

ГУМОРЕСКА

Поет Галактіон Свистюк у існування Діда Мороза не вірив. Але це не заважало Галактіонові Свистюку кожного року писати для дітей вірші про Діда Мороза. У віршах, між іншим, рекомендувалося чекати від Діда Мороза подарунків.

А цього року Галактіон Свистюк діждався подарунка сам. До нього, прямісінько у кабінет, зайшов Дід Мороз і сказав:

— З Новим роком будьте здорові! Ось подаруночка вам приніс.

— З Новим роком,— механічно відповів Свистюк,— але я зараз зайнятий...

— То нічого... Я вас довго не затримаю, у мене роботи теж чимало. Ось тут розпишіться, що одержали подарунок, і я собі піду.

— Який подарунок? І хто ви такий взагалі?

— Я Дід Мороз.

— Цього не може бути, бо Діда Мороза в природі нема.

— Ну, не будемо сперечатися. Зараз ви переконаєтесь, що я таки є!

За тими словами Дід Мороз дістав з торби якийсь предмет, дуже схожий на урну для сміття, перекинуту догори дном.

— Це п'єдестал для вашого пам'ятника. Ось дивіться.

Дід поставив перекинуту урну серед кабінету, дмухнув на неї і Свистюк побачив, що це таки справді п'єдестал, бо «урна» збільшилася, мабуть, разів у десять і зайняла мало не весь кабінет.

— Читайте, що написано: «Поету Свистюку — вдячна Україна». Тепер ви можете брати цей п'єдестал під пахву (коли дмухнути на нього двічі, він зменшується), нести на першу-ліпшу площу, ставити, дмухати, вилазити (драбинку я теж приніс) і стояти в будь-якій позі, скільки вам заманеться. А коли ви змерзнете чи захочете їсти, то ось вам табличка: «Пам'ятник зачинено на обід», вішайте і йдіть у своїх справах. Ну, чим не подарунок?

У Галактіона Свистюка перехопило подих, і він таки повірив, що Дід Мороз не фікція. Але природна поетова допитливість зборола захоплення, і він запитав:

— А що ви даруєте моїм колегам?

— Такі самісінькі п'єдестали. Вони стандартні.

Свистюк скривився і сказав:

— Товаришу Дід Мороз, а чи не могли б ви замість цього подарунка та зробити мені інший...

— Який?

— Зробіть так, щоб мене включили у список...

— На квартиру? Так у вас же...

— Ні-і. Це, знаєте, коли наші літературознавці пишуть про відображення вилову хом'яків у нашій літературі, то обов'язково вказують, що про хом'яків писали Георгій Волич, Валерій Лобко, Олексій Арчук, Степан Кисляк, Андрій Гірчак та інші. Коли йдеться про відображення в нашій літературі збору металобрухту, то виявляється, що про металобрухт писали Андрій Гірчак, Степан Кисляк, Олексій Арчук, Валерій Лобко, Георгій Волич та інші. І нарешті, коли ви хочете прочитати про розвиток вітчизняної фармацевтичної промисловості, літературознавці порадять вам вивчати твори Георгія Волича, Степана Кисляка, Андрія Гірчака, Валерія Лобка, Олексія Арчука та інших. Я завжди «інший». Чи не можна було б мене вписати до цього списку шостим? Я ж теж писав про хом'яків...

Дід Мороз заперечливо похитав головою і вибіг з кабінету.

— Я за це діло не берусь! — гукнув уже з порога.

Мал. В. ПОПОВА

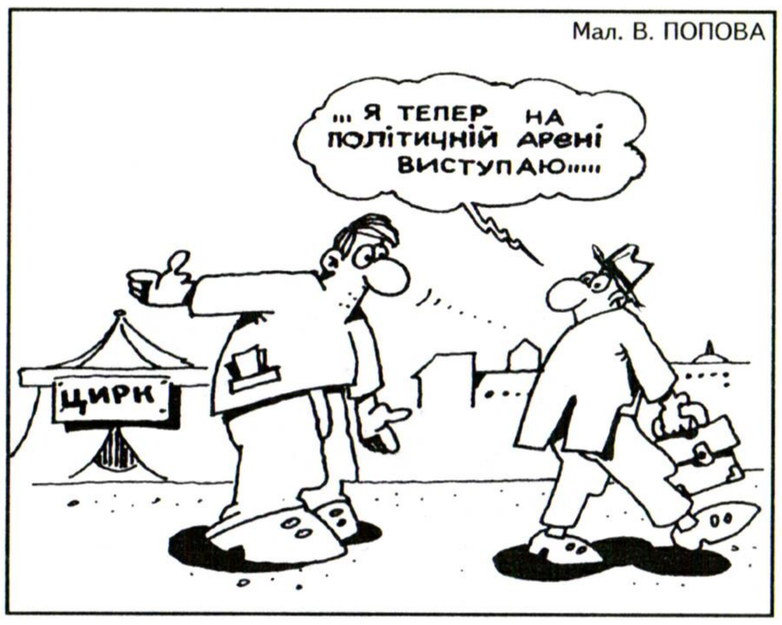

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Вам, хворий, пити вже не можна. А я ще трохи вип'ю...

Мал. В. АДАМОВИЧА

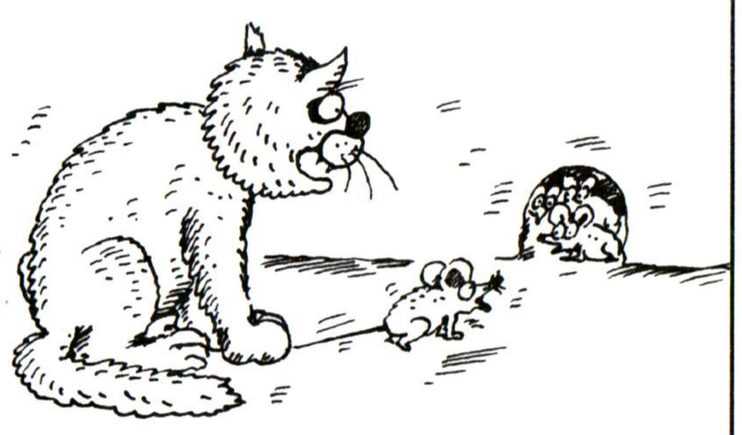

— Женіть за неї викуп: шматок сиру і кільце ковбаси.

Дорогий Перче!

Тримаю в руках газету, де надруковано прогноз народного депутата Володимира Мухіна щодо президентських виборів у наступному році. Він вважає, що кожному з претендентів на президентське крісло виборча кампанія обійдеться в 30 мільйонів «зелених». І от я подумав, чому б не зобов'язати кожного з претендентів (а, як стверджує газета, буде не менше ста) хоча б половину цих грошей та віддати на погашення державних боргів по зарплаті та пенсіях. Щоб свої гучні слова про любов до народу вони підкріпили ось таким вчинком.

В. БРОДЧЕНКО,
ветеран праці.

м. Полтава.

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

- Звикають до пітьми не лише очі, а й розум.
- Дехто визнає лиш один вітер перемін — ураган.
- Фортуну часто помічають лише тоді, коли вона вже відвернулась.
- Гола правда рідко буває святою.
- А чи не ввести в регламент нашого законодавчого органу процедуру жеребкування.
- В наших умовах Архімед мусив би підробляти сантехніком.
- Часто причиною травми є спроба скочити вище голови.
- Парадокс: вибираємо розумних, а контингент виходить обмежений.
- Складається враження, що у нас слова «бюджет» і «дефіцит» — синоніми.
- Погано, коли правда спить. Ще гірше, коли з ким попало.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

Мал. О. КОХАНА

— Напишемо так: «Гриць летів до Марічки на крилах кохання...»

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема В. Литовченка)

Мал. В. ГІТЬКА

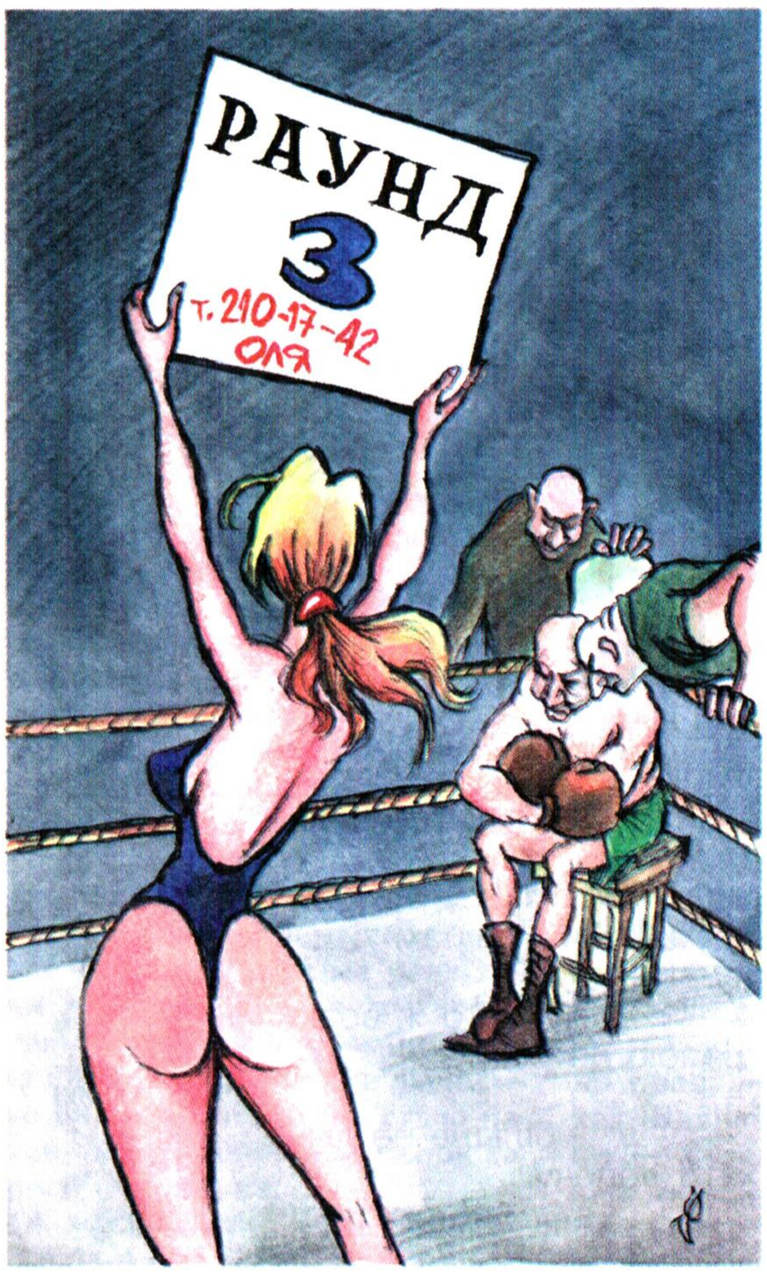

Карма

Гумореска

У мене заболіло горло. Пішов до отоларинголога.

Він спочатку глянув у рот. Тоді якимись щипцями розтягнув ніздрі. Тоді всунув якусь залізяку у вухо. І вже після того сказав:

— У вас не горло. У вас пробита карма.

Я механічно сягнув рукою під сидіння. Механічно пробубонів: «Штани ніби цілі...»

— Карма не там.

— А де?

— У тому то й біда, що в різних людей вона у різному місці. Її треба шукати. І лікувати. Бо вона може давати рецидиви психічних розладів, неврастенії, навіювати галюцинації... Хто ви за фахом?

— Письменник.

— А-а-а... Книжки. Гонорари. Бенефіси. Фуршети. У професійних банкірів і самодіяльних поетів... У вас буде важко карму знайти.

Я хотів уточнити. Що книжки не виходять. Гонорарів не маю. «Фуршетю» в основному самогонкою і салом. Але зрозумів, що тоді буде ще важче «карму знайти». І почав «гаяти бузу».

— Ну, що вам сказати: не бідуємо... Слава Богу, маємо те, чого в інших нема. Тепер ось ще й карму знайшли... Що воно таке, та карма?

— Це діра в душу. Через яку в тіло людини проникає погана енергія...

Мені стало моторошно. Я відчув ту погану енергію...

А лікар продовжував:

— Авто у вас якої марки?

Уявив свій «Запорожець» з поржавілим «галіфе» та алюмінієвою каструлею під капотом. І поважно мовив:

— «Мерседес»-750. Бенц. Люкс. Спец...

Доктор роззявив рота. Ніби у нього також пробило карму.

Я продовжував затикати її. Вигаданою інформацією.

— У мене ще одне авто. Японський джип. «Міцубісі-Хатояма»... З потужною радіостанцією і двома мобільними телефонами... Вілла на Канарах... Невеличка, правда. Всього-навсього п'ятсот метрів квадратних. З маленьким океанáрієм... Дві акули. Три крокодили...

У доктора запалали очі. Він став схожим на запеклого риболова, якому на гачок попався чималий короп.

— Тілоохоронця маєте?

— Я надаю перевагу тілоохоронницям. Як Фідель Кастро... Вони вірніші...

Доктор боявся, що я зірвуся з його «гачка»:

— Шукати. Негайно шукати карму! І лікувати... Тільки попереджаю: консультуватися лише в мене. Бо є всякі шарлатани. А ця хвороба не любить різних рук.

Я зрозумів, що карма у мене «особлива». Що шукати її «доведеться довго». А лікувати ще довше... Якийсь абстрактний відтинок часу. Поки не «відчую»... Ціна ж поставлена конкретна. За кожен сеанс пошуку і за кожен сеанс лікування. Скільки буде сеансів, залежатиме від моїх «індивідуальних особливостей». І активності «чорних сил», що намагаються мене погубити.

Я розумів, цей «кармanолог», оцей душолов шукає у мені дірку, щоб через неї витягнути все, що лежить у моїй кишені.

А там ніщо не лежить. Там також — дірка. І вітер...

Але обурена душа бажає помсти. Я тобі влаштую «бенефіси, фуршети».

І я раптом нахабно запитав:

— Докторе, а яка у вас освіта?

Він здивовано витріщився:

— Ну як? Вища... Медична...

— Спеціалізація? — продовжую нагло.

— Ну, отоларинголог...

— Мало, докторе. На мою карму і мої гроші — це мало... Полечу у Тібет...

Він подивився на мене розгублено. Ніби з його дверей вилітала золота птаха...

Знав би він, що я звичайний, сірий горобець...

Євген ДУДАР.

СЛОВНИЧОК ЖАРТІВНИЧОК

БЕЗДАРА — гість без подарунка.
ПУСТИР — бюро перепусток.
ВИНОКУР — обмінювач курей не вино (бартер).

Петро ЛЯШЕНКО.

*

ШЛЯХТИЧ — начальник дорожньої міліції.
УРВИЩЕ — рекетир.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

*

БАЛЬЗАМ — заступник організатора балів.
БУЛЬВАР — варена бульба.
НЕОЛІТ — новинки літератури.
ФАЗАН — електрик.

Михайло КОСТІВ.

м. Самбір.

Друже Перче!

Уяви, що я, сільський лікар, поставив би діагноз хворому, а от лікувати його не став. Ситуація неймовірна, чи не правда? А от Верховна Рада, вирішивши на своєму засіданні підвищити межу малозабезпеченості, визначила таким чином мій статус. То хоч на двадцять гривень моя зарплата перевищувала цю межу, тепер, виявляється, я опустився нижче найнижчого рівня. І що ж мені тепер робити? Чому не кажуть шановні нардепи? Чому з цього приводу ніяких рішень не приймають?

З. МОВЧАН,
лікар.

Сумська область.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ПИСАР

— Тату, — похвалився Петрик, — я вже навчився писати.

— Добре, синку. А що ти написав?

— Я не знаю, бо не вмію ще читати.

ВОВЧИЙ АПЕТИТ

— Іванку, чому ти відсовуєш тарілку і нічого не їси?

— Не хочеться.

— Але щойно ти казав, що голодний, як вовк!

— Мамо, а де ти бачила, щоб вовки їли котлетки із моркви?

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

смт. Кіровське, Крим.

НЕ ЗНАЄ

— Світланко, ти не знаєш, хто з'їв варення з тарілки.

— Не знаю.

— А ще хочеш?

— Умгу...

НЕ ЧУЄ

— Мамо, мені вушко болить, нічого не чую, — каже Славко.

— Шоколадку хочеш? — шепоче мама.

— Давай.

Іван ТОКАР.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЗАГАДКА

Ви не знаєте чому
Таке відбувається:
Люстерко гляне на Хому
І чомусь кривляється?

Олег ПАВЛЕНКО.

с. Дягове Чернігівської області.

РЕЗУЛЬТАТ

Рано-вранці діду Феді
Похвалився гордо внук:
— Вмію на велосипеді
Я вже їздити без рук!

А на вечір діду Феді
Внучок знову доповів:
— Діду, на велосипеді
Я вже їжджу без зубів.

Ростислав СОЛОНЕВСЬКИЙ.

Рівненська область.

«КОРОВИ УРОЗБРІД — ТИГРОВІ РАДІСТЬ»

Бірманська казка

Давним-давно неподалік густого лісу паслася череда корів. Корови завжди трималися одна одної, череда була дружною.

А в лісі жив підступний тигр. Дуже йому хотілося поласувати м'ясом корів. Але вони трималися одна одної. Вони були, наче скеля, до якої важко було підступитися.

Тоді тигр вирішив — треба пересварити череду. І ось одного разу він підкрався до однієї корови і став нашіптувати:

— Послухай, круторога! А чи знаєш ти, що он та сухоребра з впалими боками, хоче тебе заколоти?

Потім він підійшов до другої і теж почав нашіптувати:

— Ей, довгохвоста! Я бачу, ти спокійнісінько пасешся, і ні про що не здогадуєшся. Поглянь он на ту горду корову з прямими рогами, у якої шерсть виблискує на сонці... Вона хоче тебе заколоти.

Корови повірили підступному тигрові. Вони стали підозрювати одна одну і незабаром усі пересварилися. Тепер вони вже не трималися одна одної, як раніше, а розбрелися хто куди. Нарізно вони тепер пили, нарізно їли. І спали тепер кожна під своїм деревом.

Коли тигр пересварив корів, йому легше було полювати на них. Тому спочатку не стало круторогої, потім довгохвостої, тоді тієї, в якої шерсть виблискувала на сонці. Отак і пропала череда.

З того часу і почали говорити: «Корови урозбрід — тигрові радість».

Переповів М. МОЗГОВЕНКО.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

ВЕДМЕДІ Й ЗАЙЧИСЬКО

НЕБИЛИЦЯ

Десять ведмедів в гаю щебетали,
в болоті сиділи і зайця питали:
— Не бачив ти, часом, тут десять вовків,
які пробігати з мішком огірків?
Десять разів повторив їм зайчисько:
— Вовків огірчаних не бачив і близько!

ЛІЧИЛКА

Раз, два — в лузі виросла трава.
Три, чотири —
прибрели до неї звірі.
П'ять, шість —
жоден звір трави не їсть.
Сім — треба м'яса звірам тим.
Вісім, дев'ять —
то ж вовки
йдуть травою до ріки.
Десять —
більше не лічу,
бо до хати лопочу.

Володимир КЛЕНЦ.

ПЕТРО ОСАДЧУК

Паранормальні явища

* * *

Істина мені відкрилась уночі,
Як довкола встановилась мудра тиша:
Партія лише у саранчі
Найчисленніша і найлютіша.

* * *

Що таке паранормальне явище?
Те, чого наука досі не знає ще,
Що за межами глузду й меткого ума,
Чого куму не скаже навіть кума.

* * *

Розбіглись друзі. Хто куди.
Хоча б один з'явився в хаті.
Хто став під церкву від нужди,
А хто вже вибився у багаті.

* * *

Хто не потрапить в депутати,
Той буде в дзвони калатати
Та ще й кричати донестями:
— Обранців — поганяй до ями!

* * *

Пеленається даль дощем
Чи снігу м'яким туманом...
Паранормальне явище —
З хлопа ставати паном.

* * *

Не радість і не розрада
Для людей, що сидять в калоші,
Ота грошовита громада,
Що чужі нагромаджує гроші.

* * *

Набридли хаос і химери
І знахабнілі холуї...
Йдемо до кам'яної ери,
Де своїх пожирають свої.

* * *

Закон про рятування кажанів,
Звичайно, не заповнить казанів.
Але, як будуть у голодних кажани,
Вони таки потраплять в казани.

* * *

Ведмеді, вовки і шакали —
За «рівність» затяті борці.
Домоглися, щоб їм записали
В лісових паспортах: зайці.

* * *

Солодкий на язик скупердяй
Все тягне в свої пенати.
Дуже любить казати: «Дай!»
І соромиться слова: «Нате!»

* * *

Не люблю дорікати і нарікати,
Сам творю позитивні зміни.
І струмкові кажу: — Якщо не ріка ти,
Не берись обертати турбіни!

* * *

На великім шляху до мети
Пам'ятайте, зануди й приблуди! —
У цім світі всі люди — брати,
Та не всі брати — люди..

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

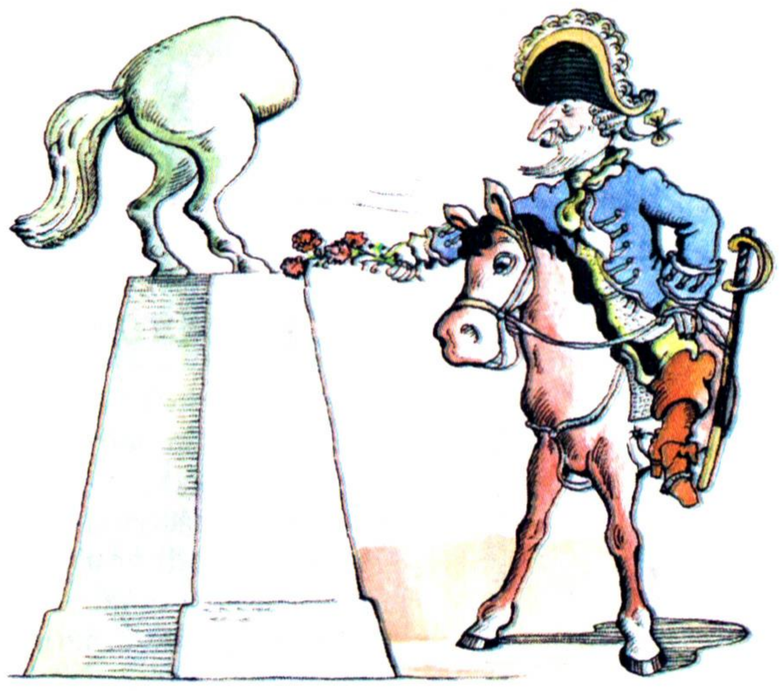

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

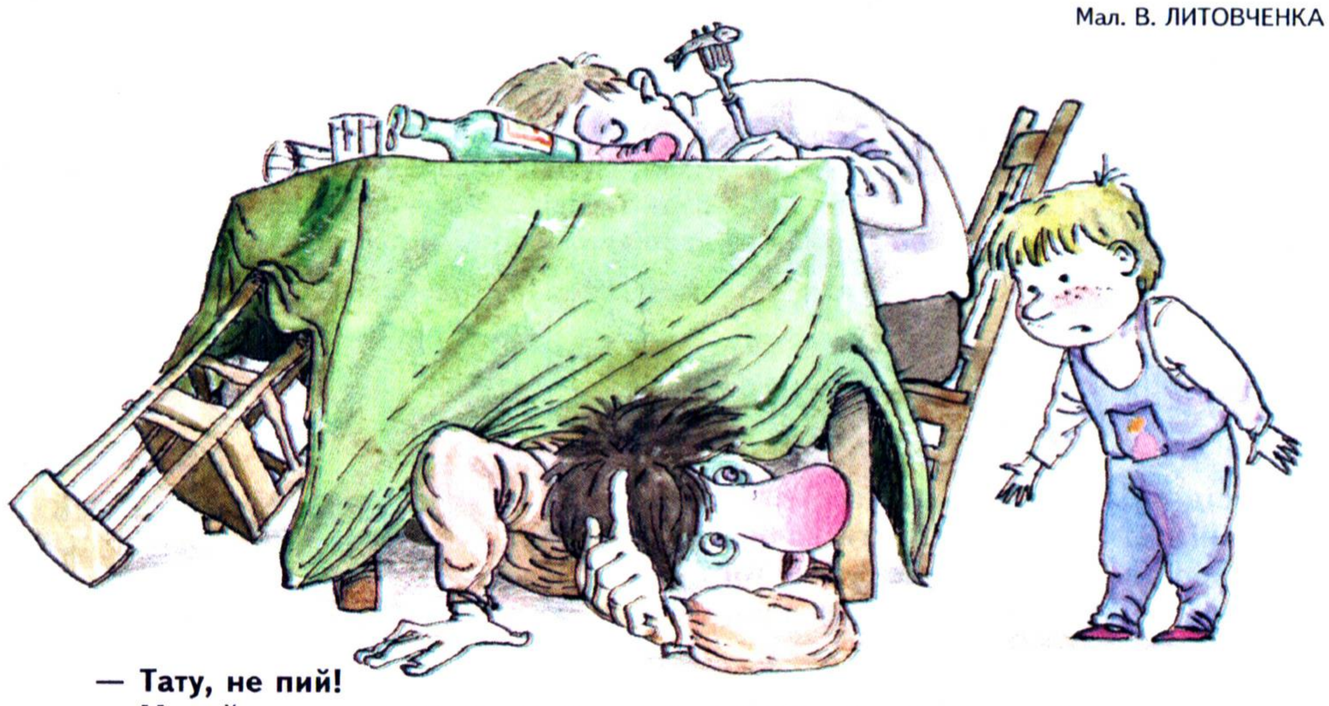

— Тату, не пий!
— Малий ще мене вчити, ти сам недавно під стіл пішки ходив!..

ІНЦИДЕНТИК

ГУМОРЕСКА

— Стій, хто іде?

— Я іду, а що сталося?

— Митний контроль! Що несете?

— Нічого не несу. Який ще контроль? Я взагалі-то з роботи додому йду!

— Ви нам зуби не заговорюйте. Майте на увазі — ми при виконанні службових обов'язків, стріляємо без попередження.

— Зрозуміло. Мовчу. Вибачте, але раніше на цій вулиці не було митниці.

— А тепер буде! Так що там у вашому портфелику?

— Нічого, тобто ковбаса — всього триста грамів.

— Пред'являйте. Довідка є?

— Яка?

— Про те, що ваша ковбаса зроблена з тварини, котра не хворіла яким-небудь небезпечним інфекційним захворюванням?

— Немає у мене такої довідки.

— Погано. Доведеться ковбасу конфіскувати. Що у вас ще є?

— Хліб.

— Хліб теж конфіскується, навіщо вам хліб, якщо нема ковбаси? Логічно?

— Не знаю.

— Зате ми знаємо. Валюту несете?

— Звідки?! Ось самі погляньте — у мене лише гривні!..

— А навіщо вам гроші? Мабуть, зібралися скуповувати «доляри» чи німецькі марочки, а потім нелегально переправляти їх через кордон?! Конфісковуємо!

— Але ж...

— Ніяких але. Куртка на вас якого виробництва?

— Не знаю.

— Зараз подивимось... так у вас китайська курточка. Що ж це ви, громадянине, підриваєте нашу і без того немічну економіку?

— Я?

— Саме ви! І не прикидайтеся, будь ласка, дурником. Не треба! Невже ви не розумієте, що, купуючи імпортні речі, ви тим самим залишаєте без роботи тисячі своїх співвітчизників?

— Ага, второпав. Знімати?

— Звичайно!

— А труси?

— Які ще труси?

— Мої. Вони теж імпортні, там на них щось по іноземному написано.

— Гаразд, не треба. Ми що — не люди? Можете йти, ми вас відпускаємо. Тільки за умови: ви нікому не розповідаєте про цей інцидент, а то нам за порушення інструкції дістанеться — адже труси імпортні!..

— За кого ви мене маєте. Що ж я — не розумію? Буду мовчати, як риба!

Олександр ПЕРЛЮК.
м. Кіровоград.

КРОСВОРД КРОСВОРД КРОСВОРД КРОСВОРД

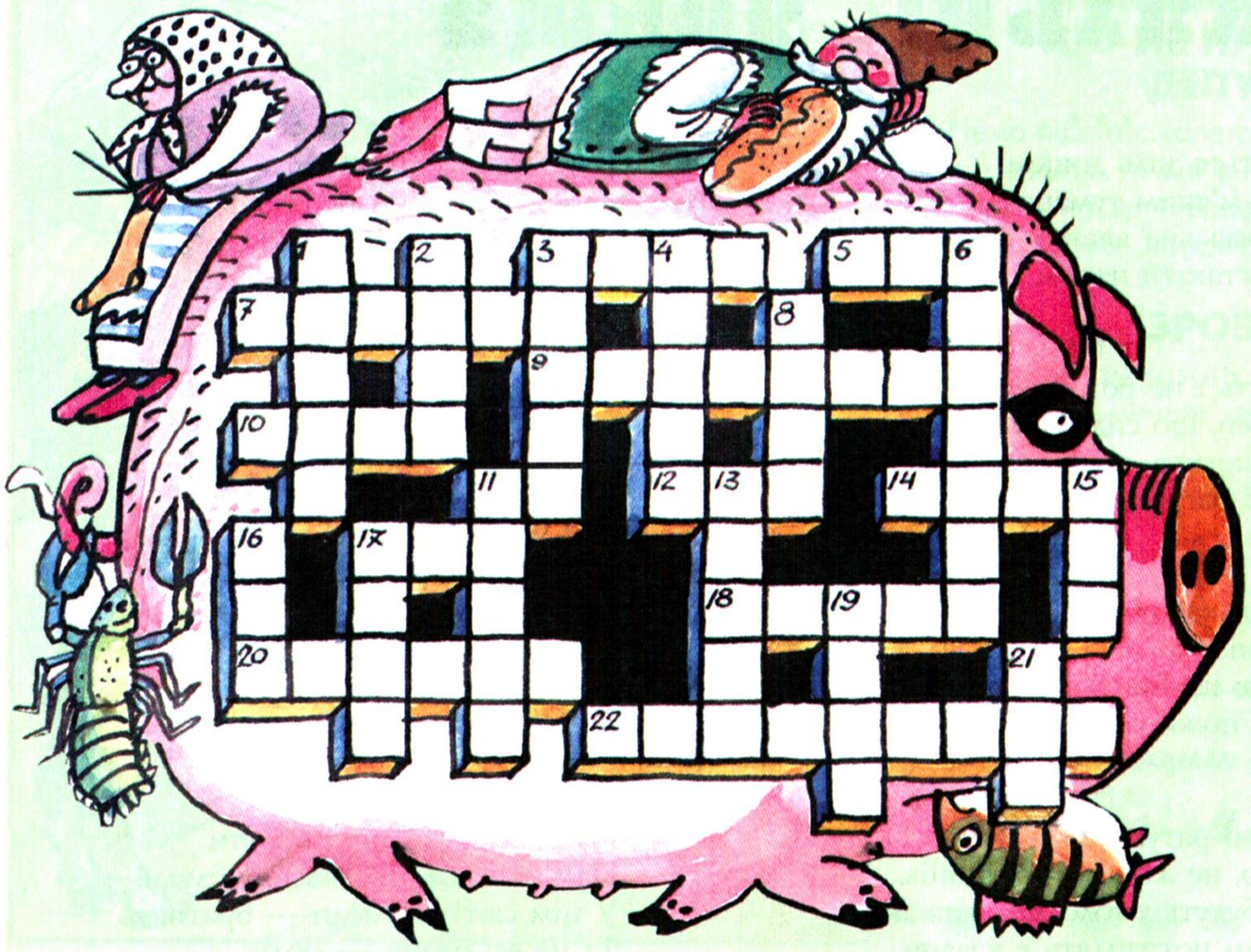

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ», № 11

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2. Ярмарок. 5. Козак. 6. Ром. 9. Торт. 10. Схід. 14. Гарем. 17. Міністр. 18. Екран. 19. Обруч. 20. Яга. 22. Арфа. 23. Колобок. 24. Дно. 25. Апарат.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Горох. 2. Яків. 3. Метро. 4. Оратор. 7. Мер. 10. Самогон. 11. Дніпро. 12. Портрет. 13. Сторож. 15. Азбука. 16. М'яч. 20. Узвар.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 3. Дуже рогата тварина. 5. Швець — не швець, кравець — не кравець, держить в роті щетину, в руках ножиці. 7. Український футбольний клуб, який сильно «заряджає» енергією своїх уболівальників. 9. Поширений, влучний, часто римований вислів. 10. Музичний інструмент, або грошова одиниця в Італії. 11. Українська народна казка. 12. Коли її копають для інших, то часто самі туди потрапляють. 14. Вид спорту, приміщення, зачіска. 17. Сім літ він не родив і голоду не було. 18. Уболівальники інколи готові «пустити» його на мило. 20. Гра, де є риба, яку не можна з'їсти. 22. Письменник, який створює драматичні твори.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. «Падав сніг на поріг, кіт зліпив собі...». 2. Рука, яка бере хабарі. 3. Рослина з широкими листками, або некмітлива людина. 4. Їй гусак — не товариш. 6. Гарбузова родичка. 8. Скульптура скіфської жінки. 11. Хижа риба. 13. Її часто одягають на новорічний маскарад. 15. У популярній пісні М. Луківа одна його половина квітне, а друга в'яне. 16. Батьків батько. 17. Яка...— така сама. 19. Браконьєрське знаряддя. 21. Одиниця довжини в англійській системі мір.

Склав М. СВІТЛИЙ.

Глоземций гумор

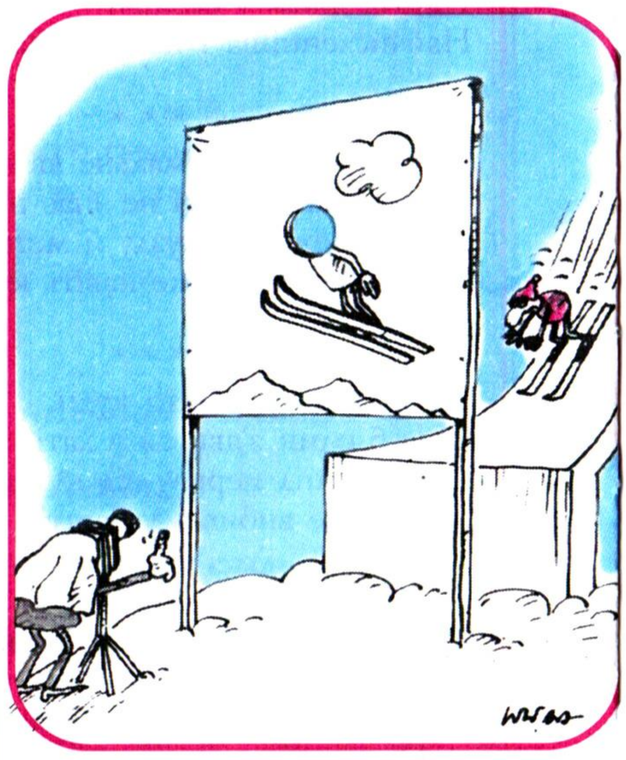

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Сусід обізвав мене гидкими словами, що мині гидко й проізносити вслух. То я й не стерпів. Хай не ляпає губою того що не треба, то і в мене николи не чесатимуться руки.»

«Хто в нас не знає Миколу Сороку. Всі знають, але я перший йому сказав, що він дурак.»

(З пояснень дільничному).

«Хвермерів у нас і так мало, але й ті скоро зігнуться в дугу, хоч запрягай у віз. Де ж ще так є, щоб держава крикнула брати землю, а потім плюнула на все?»

(З листа до редакції).

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь- Каширський на Волині.

ЖУРНАЛ «ПЕРЕЦЬ»

одне з небагатьох періодичних видань України, яке виходить

ТІЛЬКИ на кошти читачів.

Будьте з «Перцем»!

І не забудьте передплатити його на 1999 рік!

Передплатна ціна на рік 13 гр. 20 коп.

Звичайно, можна оформити передплату і на менший термін.

Смійтеся на здоров'я!

Індекс — 74393.

СТРАХОВКА

Парашутист Джон Сміт під час маневрів стрибнув з парашутом із літака.

На жаль, парашут не розкрився.

На щастя, Сміт помітив, що падає на копицю сіна.

На жаль, із сіна стриміли вила.

На щастя, парашутист не «приземлився» на них.

На жаль, він скотився із копиці.

На щастя, сіно пом'якшило удар, хоча Сміт скотився на землю.

На жаль, він все ж зламав собі ногу.

КОНКУРС ТРИВАЄ

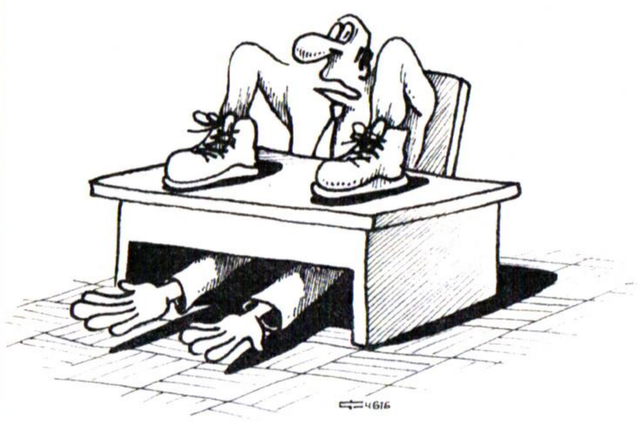

У житті всяк буває: одному щастить, другому не везе, один іде, другий повзе. Приблизно така ситуація була на карикатурі А. Василенка, яку ми надрукували у «Перці», № 10. Тільки художник намалював і того, що іде, і того, що повзе у пустелі. Та, кажуть, як щастить — так щастить. На того, що йде, ще й дощ періщить, мов з відра.

Члени журі добряче погріли лоби, поки визначили, хто ж цього разу придумав найкращий підпис до малюнка. Після довгих дебатів переможцями названо:

Анатолія ЛЕВЕНКА з Чернігова — *«Правильно синоптики передбачили: «Місцями короткочасні опади»* та

Людмилу БОЙКО з Одеси — *«Відгадайте: хто з них «новий українець»?»*

Вітаємо!

А тепер придумайте підпис до малюнка Сергія ФЕДЬКА.

На переможців чекають призи!

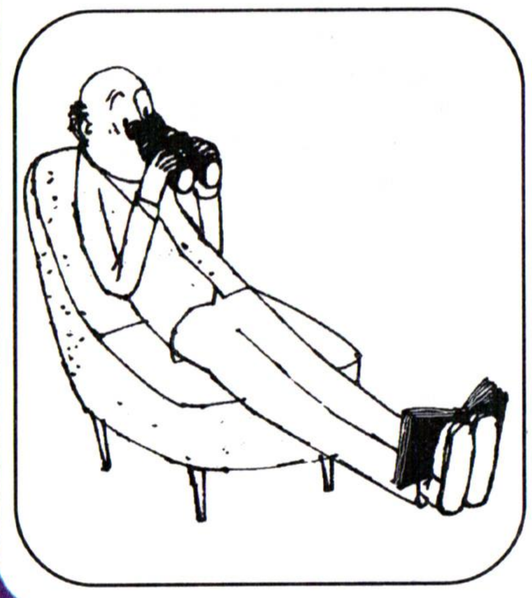

М. ЯГЕЛЛО

ПЕДРАДА

У директора був похмурий вигляд.

— Як вам відомо, наша школа в дуже тяжкому становищі, — сказав він. — Знаю, вам давно не виплачують зарплати. Але ж існують і моральні принципи! Ми зобов'язані бути прикладом для молоді! А замість цього викладач військової підготовки, залякавши листоношу макетом ручної гранати, відбирає в нього пенсію! Хіба це добре?

— У мене четверо дітей, — заплакав воєнрук.

— Учительку фізики бачили вчора ввечері під ліхтарем, — вів далі директор.

— Але врахуйте, — зауважила фізичка, — учні нашої школи користуються в мене п'ятдесятипроцентною скидкою!

— Учителька мови вимагає в учнів бутерброди! Це неподобство — за булку з лівером ставити п'ятірку!

— Вони мене самі пригощають. Молодь така добра! — сказала вчителька мови.

— А викладачка біології! Дійти до того, щоб обдерти кору з дерев на очах учнів! До речі, що трапилось з кроликом і заспиртованими зміями?

— Я була дуже голодна, — зашарілась біологічка. — Але опудало барсука з'їла прибиральниця. Сама бачила...

— А ви, колега-історик, що ви зробили з цим товстуном Ковальським з четвертого «А»? Він зник одразу ж після вашого уроку!

— У вас немає доказів! — пискнув історик.

— Колеги, якщо ситуація не зміниться, доведеться вживати рішучих заходів. Де ваше сумління, благородство педагогів? Молодь дивиться на вас! Ми зобов'язані бути прикладом. До речі, чому я не бачу хіміка?

— Розумію, — кивнув головою директор. — А я ж його попереджав: — «Не пийте, пане Пуцику, кислоти з колби».

— Він вирішив, що то кава з молоком, — сказала біологічка.

В учительській запала зловісна тиша.

Переклад з польської.

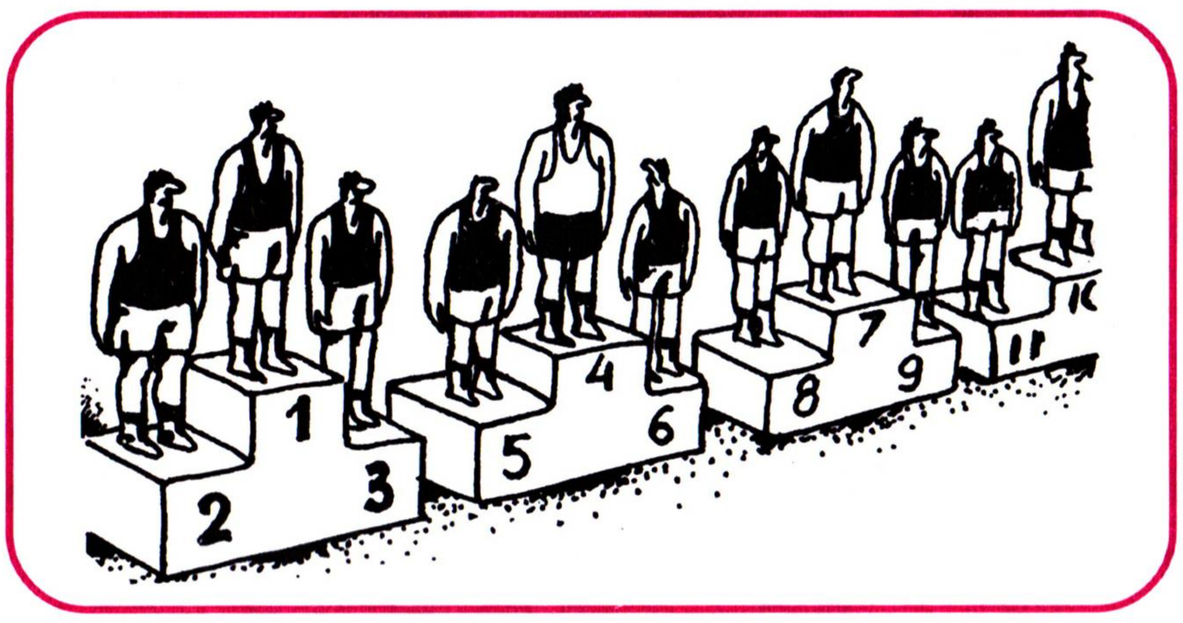

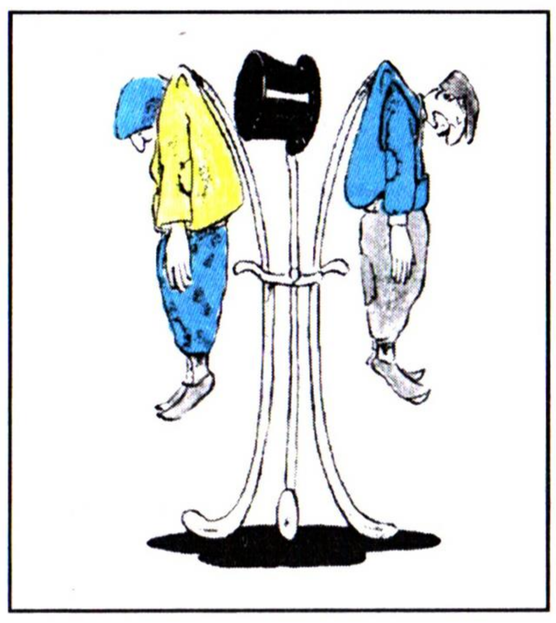

ВЕСЕЛІ ПАРАЛЕЛІ

На щастя, Сміт був застрахований.

На жаль, він був застрахований тільки від нежиті.

ВАЖКО

Два ковбої рятуються від погоні у лісі. Вони підстрибнули із своїх сідел і повисли на гіллях. Індіанці промчали під ними.

— Тобі не важко висіти? — запитує один ковбой.

— Ні.

— А мені важко.

— Висмикни ноги із стремен.

МУДРІСТЬ

Йшли якось заєць і черепаха. Голодні — далі нікуди. Бачать, на горбку сидить вовк. І досить-таки вгодований. Черепаха й каже:

— Давай так: хто швидше до цього вовка добіжить, той його і з'їсть.

Заєць добіг першим.

Поспішиш — людей насмішиш!

КВАРТИРА

— А чи не могли б ви хоч трохи знизити плату за квартиру, яку ми у вас наймаємо.

— Це ж чому?

— Бачите, тут холодно і сиро. Ми навіть змушені поставити на екран телевізора снігоочисники.

НЕ ВПІЗНАЛИ

— У нас на роботі зустрічали Новий рік. Коли я прийшов додому, то діти мене не впізнали.

— А коли протверезів?

— Тоді зрозумів, що я втрапив до чужої квартири.

Службовець ощадкаси:
— За збереження ваших вкладів ручається уряд.
Клієнтка:
— А хто ручається за уряд?

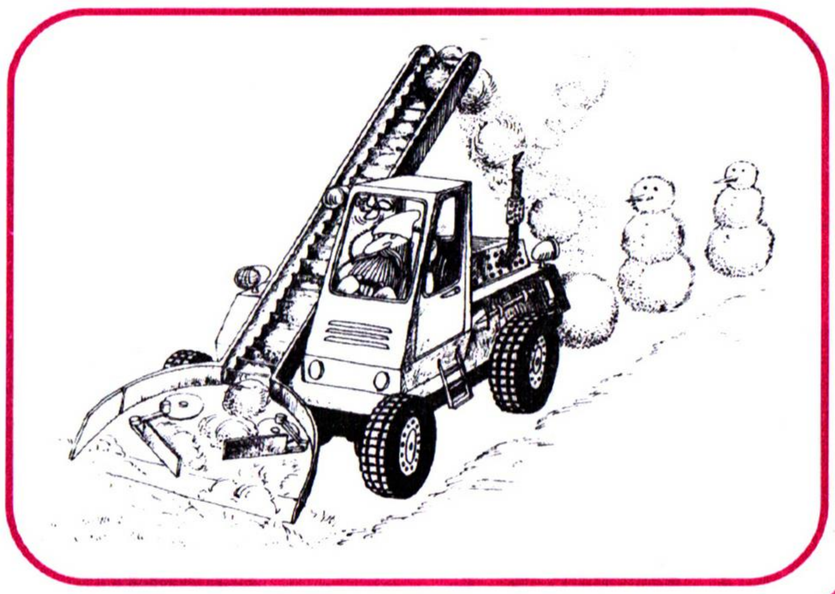

ПЕРЕЦЬ № 12 (1473)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 03.11.98. Підписано до друку 25.11.98. Формат 70x108 1/8. Папір офсетний №1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 19 300 прим. Зам. 0110812. Ціна договірна.

© «Перець» 1998 р.

Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, художнього відділу 441-89-24. Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

— Давай гривні!
— А доларами можна?

Ой, зима, зима...

мал. А. Василенка

— Ви чого репетуєте?
— Сержанте! Виведіть мене з лісу! Я заблукав!

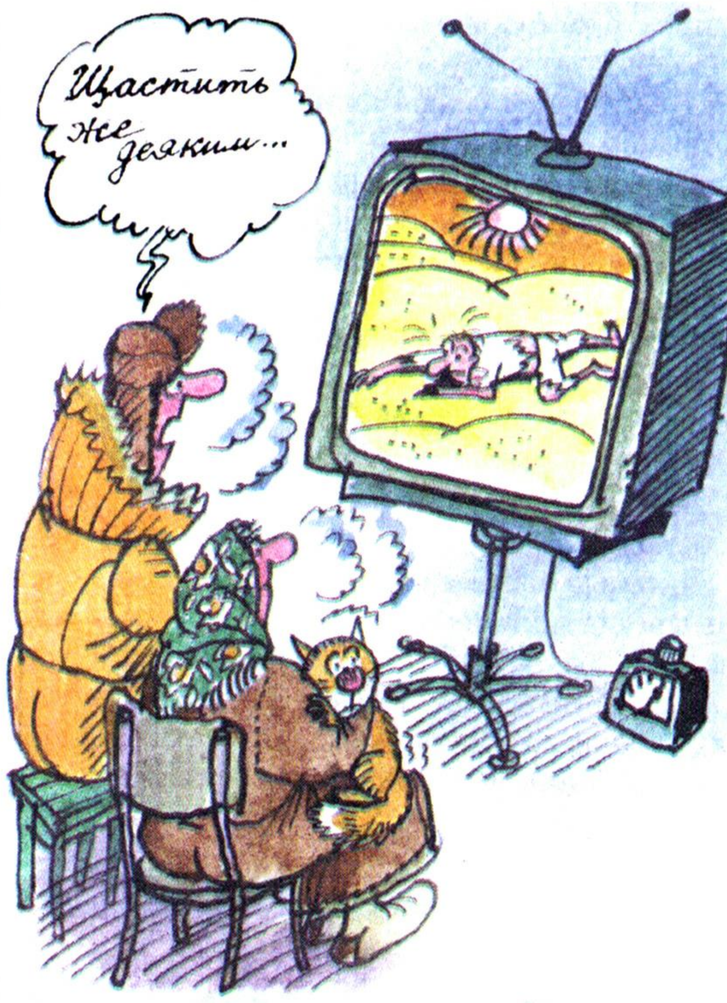

— Казав же я жінці; не залишай у ванні на ніч воду!

— Дорого...
— То йди до жінки! Вона у тебе усі гроші забере!